

HALO OF SHAME

ئەورای شەرمەزاری

SHWAN DLER QARADAKI

2021 - 2025

Halo of Shame – dokumentasjon

I oktober 2021 begynte jeg mitt kunstneriske utviklingsarbeid, "Halo of Shame", ved Kunsthøgskolen i Oslo. Etter over tre års dedikert arbeid har det utviklet seg til en utforskning av språklig undertrykkelse og motstand, med særlig fokus på min kurdiske bakgrunn. Underveis har jeg stilt meg selv viktige spørsmål: Hvordan kan samtidskunsten belyse og bearbeide språktapet som marginaliserte og undertrykte grupper opplever? Hvordan kan man navigere mellom flere språk bli en kilde til kreativitet? Hvilke bilder og narrativer kan vokse frem fra denne unike erfaringen?

I Halo of Shame bruker jeg en rekke medier, inkludert akvarell og blekk, tekst, video og stemme. Dette mangfoldet av uttrykksformer gir meg mulighet til å undersøke billedkunstens rolle i møte med marginaliserte erfaringer. Prosjektet inkluderer 33 store akvarelltegninger (270 × 113 cm), fire videoessays og en bok med tittelen Sarin , som ble utgitt i oktober 2024. Min inspirasjon er formet av ulike kilder: bøker, artikler, telefonintervjuer, personlige møter og deltakelse på litterære seminarer. Research til Tyrkia og irakisk Kurdistan har vært avgjørende. Der har jeg hatt samtaler med kunstnere, forfattere, politikere, aktivister og overlevende etter folkemord og krigens brutalitet.

Det kunstneriske resultatet av Halo of Shame vil bli presentert i tre separate deler . Den første delen , som jeg anser som hoveddelen, består av de 33 akvarellene, som stilles ut i overlyssalen på Kunstnerforbundet fra 3. april til 18. mai 2025. Den andre delen , fire videoessays, vises på Cinemateket fra 6. til 10. april 2025. Den tredje delen er boka Sarin .

Dette dokumentet er en samling av bildedokumentasjon og tekst som illustrerer hvordan prosjektet har tatt form. Jeg har tidligere vært skeptisk til å dokumentere prosessen, da jeg mener den allerede synlig i verkene. Likevel har jeg innsett tjene av å samle mine tanker og erfaringer her for å gi en dypere forståelse av arbeidet bak Halo of Shame .

*Selv med et av Mesopotamias eldste språk, kan jeg ikke si til
min mor at jeg elsker henne.* Mustafa Can

Kurdistan. Foto: Shwan Dler Qaradaki

Hånd av en kvinnelig geriljasoldat – Kurdistan. Foto: Shwan Dler Qaradaki

Min sønn forsøker å finne landet foreldrene hans opprinnelige kommer fra, uten å lykkes, Oslo, Foto: Shwan D. Q

Arbeid, refleksjon og eksperiment med utgangspunkt i østlig miniatyrkunst og vestlig klassisk kunst, KHIOs atelier – 2021. Foto: Shwan D. Q

Vann og blekk brer seg over papir – uforutsigbart, flytende og i stadig skiftende nyanser. Foto: Shwan D. Q

Blekk og vann på papir, KHIO – ateliet, 2021, Foto: Shwan D. Q

C

Ŕ

S

J

Et forsøk på å skape en egen bokstav ved å kombinere det arabiske og latinske alfabetet. KHIO – ateliet, 2021, Foto:
Shwan D. Q

Ġ

V

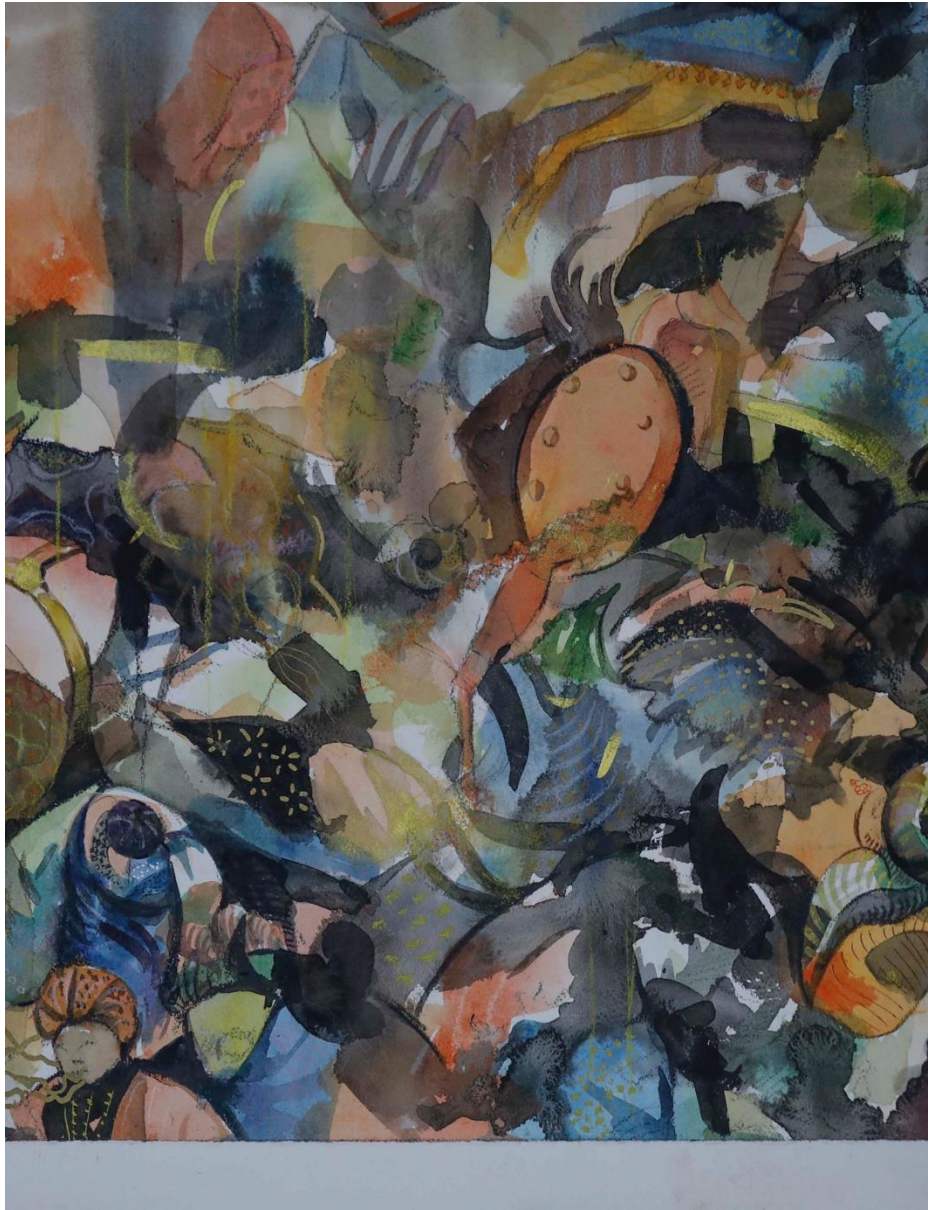
Kombinasjon av arabisk og latinske alfabet. KHIO – ateliert, 2021, Foto: Shwan D. Q

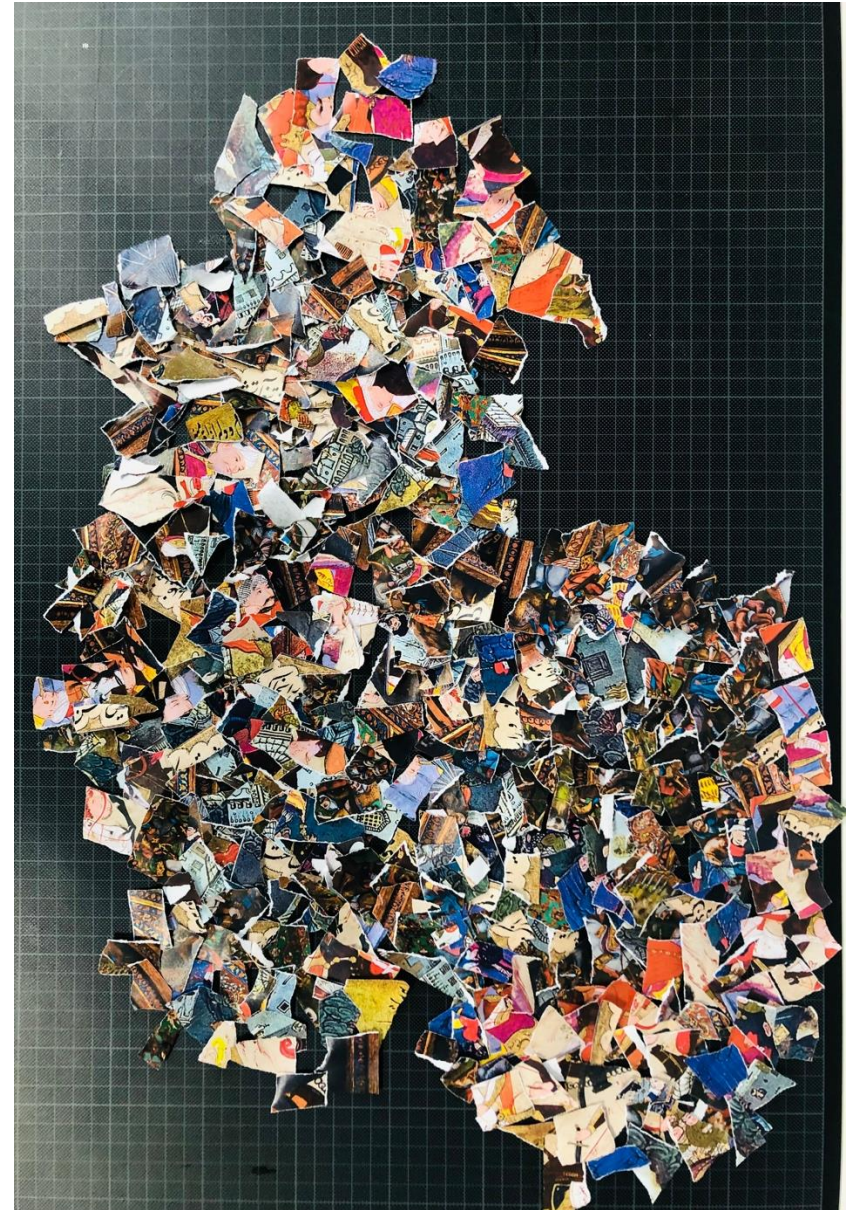
kopi av bildet «Battle of Chaldiran 1514» i Chehel Sotoun Pavilion in Isfahan, Iran. Eksperiment, khio ateliet, 2022, foto: Shwan D. Q

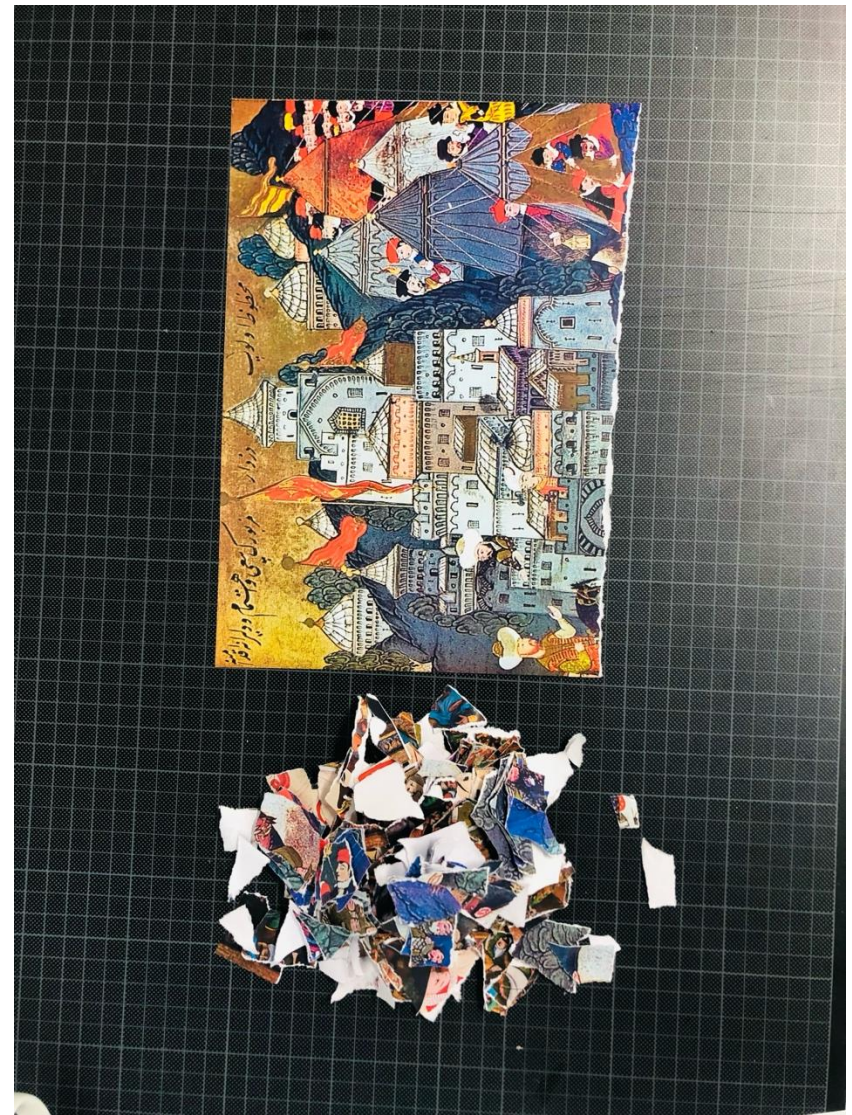
Avvepne, rive, blanne, ta formene fra hverandre. Eksperiment, khio atelier, 2022, foto: Shwan D. Q

Akvarell på papper, khio ateliet, 2022, foto: Shwan D. Q

Eksperiment, khio ateliet, 2022, foto: Shwan D. Q

Rive fra hverandre tidligere kunstdokumentasjon, male det nye format, studere biter. KHIOs atelier – 2021. Foto: Shwan D. Q

Foto: Ömer Faruk Atmaca (Beravi) og Cappelen Damm (Can)

Forfatter med forbudt språk

Eysana Beravi i samtale med Mustafa Can

Fredag 25. mars 2022, kl. 18:00 til kl. 19:00

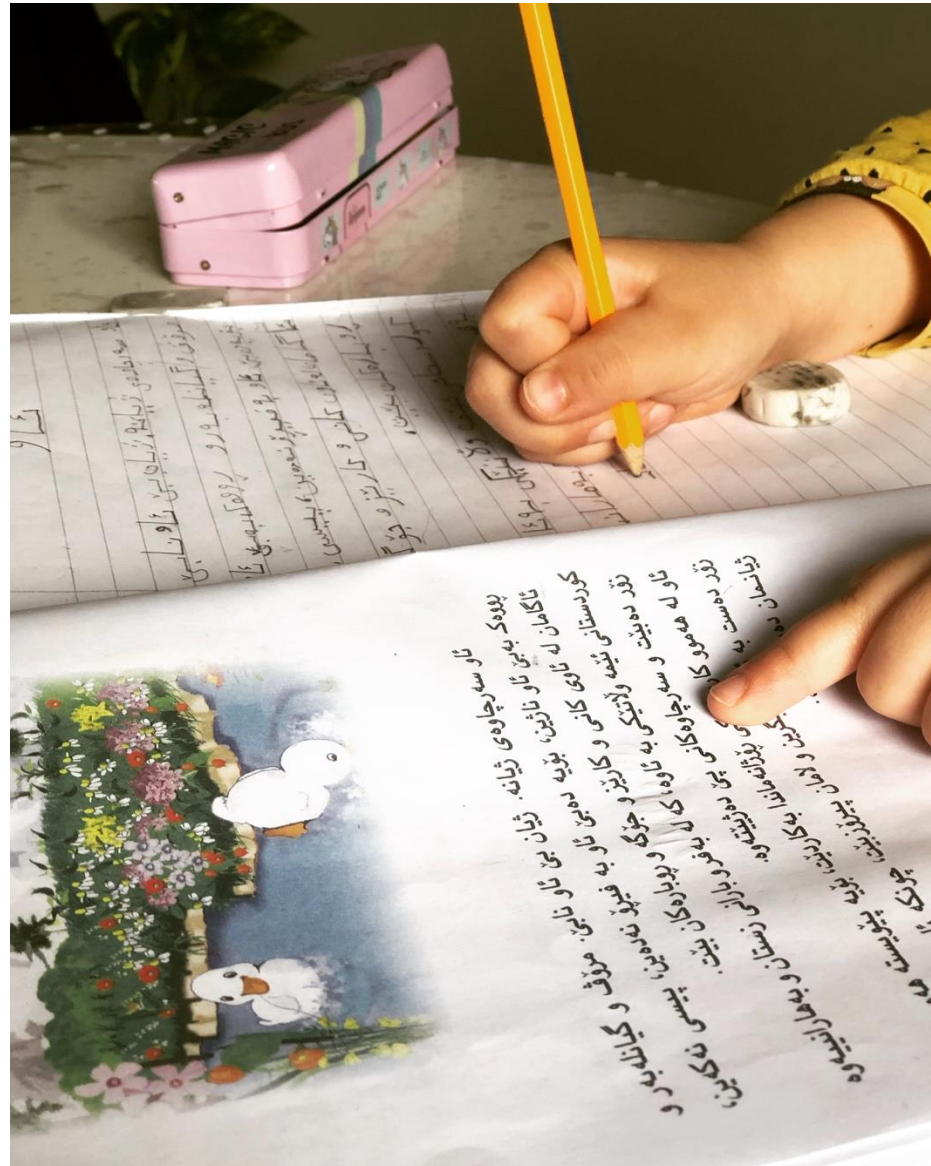
Sal: Berner-kjelleren

Arrangør: Litteraturhuset

Inngang: Billett

Samtale mellom Mustafa Can og Eysana Beravi om det forbudte språket (Kurdisk), litteraturhuset Oslo, 2022. Foto: Litteraturhuset - Oslo

Min datter lærer kurdisk – 2022, Oslo, Foto: Shwan D.Q

3-dagers akvarellkurs ledet av undertegnede, med fokus på grafikk og tegning – 2022, KHiO. Foto: Tiril Schrøder

Vanessa Baird, snakker om sine arbeider – invitert til akvarell prosjektet- 2022, KHIO, Foto: Tiril Schrøder

Vanessa Baird, snakker om sine arbeider – invitert til akvarell prosjektet- 2022, KHIO, foto: Foto: Tiril Schrøder

Research reise, Istanbul – juni 2022, Foto: Shwan D. Q.

Halo of Shame, detaljer, KHIOs atelie, blekk og blyant på papir. Foto: Shwan D. Q

Istanbul, Tyrkia
juni 2022

Var det kjærligheten som brakte meg på denne reisen eller idioti? Å utsette seg selv frivillig for fare føles ubekvemt. En besettelse drevet av frykt, kanskje. Frykt for å miste seg selv. Men det er for sent å snu nå. Jeg er her i igjen. Byen som så ned på meg for 22 år siden. Denne store byen som fikk meg til å føle meg så liten som mulig. Nesten usynlig. Arrene, stigmaet, fornedrelsen lukten av spyttene deres på ansiktet mitt, er en byrde å bære.

Flyet lander, pulsen stiger og åndedretten blir tung

Like tung som byen selv

Jeg kommer ut av flyet

Ansiktet mitt blir truffet av en eim av gult oppkast fra fortiden

Mitt stressede sinn fører meg ut av utgangen

Klar til å bli jaget, igjen

Ute møter jeg drosjesjåførenes lystige blikk

En av dem gliser og trekker røyken i det mest misbrukte organet sitt

Jeg pruter meg til enighet med strammet skjeve

Tosken viser meg tommelfingeren og smiler en seiers smil

Jeg går til drosjen med nervøse kurdiske skritt

Jeg har dratt tilbake til utgangspunktet; Istanbul. Jeg var her, i denne byen som flyktning. 23 år siden, siden sist. I denne byen var jeg en fremmed, uten ly, penger og språk. Jeg betalte en høy pris for å være et menneske, i denne vakre byen. Fra drosjens vindu ville jeg ikke se ut. Møte fortiden. Jeg ser ned isteden på mine skjelvende hender. Nervene spenner seg rund magen. Jeg trosser magespenningen, kvalmen, klumpen i halsen, ser ned igjen og retter oppmerksomheten mot pusten. Jeg forsøker å få pusten tilbake til sitt gamle spor. Men til ingen nytte. Plutselig bryter tosken tausheten og spør meg om hvor jeg kommer fra. Jeg løfter blikket som om jeg fortærer et bytte. Jeg juger på refleks. «Irak,» sier jeg. Hvorfor? Jeg var vitne til min eget undertrykkelse.

Jeg ser på hans skjelvende ansikt i sladrespeilet. "Saddam Hussein," sier han, og gliser. Idiot, tenker jeg. Jeg åpner drosjevinduet for å få mer luft i lungene. En eim av jord og regn treffer ansiktet mitt og minner meg om hjemmet. Jeg var nær olivenlunder, fiken-, granateple- og morbærtrærne i Kurdistans massive fjellkjede.

Tosken stopper ved hotellet og ber om mer penger. Han banner på tyrkisk. Banner mer på tyrkisk. Jeg går ut, hører et høyt, voldsomt brøl fra eksospotten. Jeg tenkte på Ali Çelebis og Nakkaş Osmans miniatyrmalerier, der scenene i deres bilder tegnes ovenfra. Det vil si, verden blir tegnet fra det nivået der Gud betrakter den. Jeg så for meg hvordan jeg ville sett ut hvis jeg var en scene i et av deres miniatyrmalerier, og hvordan kalligrafene ville beskrevet scenen. Hvilken farge ville maleren valgt for å tegne mitt angstfylte ansikt? Ville de forgyllet bildet med bladgull? Neppe! Jeg forsøkte å forestille meg scenen ovenfra ... Scenen som utspilte seg nede, var frykt. Min frykt. Det motsatte av tapperhet.

بينينى رۆژنامه نويسىك له چايخانه يهك، ئهستانبول – Møte med en journalist i en çayhane, Istanbul

Nervene strammer seg, retter seg mot magen, igjen. Kroppen er i beredskap, klar til å handle

På et øyeblikk

Jeg passerer en gruppe menn og hører en kakofoni av religiøs messing

Hva godt er det, når man har et bekmørkt sinn, tenker jeg

Jeg møter en kurdisk journalist, engasjert som en ørn

Han er fryktløs, i kontrast til meg

Vi setter oss ned på en chayhane for å drikke te med sukkerbiter

Han snakker sitt morsmål, han insisterer på sin egen eksistens

Blant mange jakaler

Med sitt morsmål

Språket til ubevæpnet motstand

Han ventet på fem rettssaker mot seg

Vi drakk hver vår søte te

Og én til

Flere søte teer

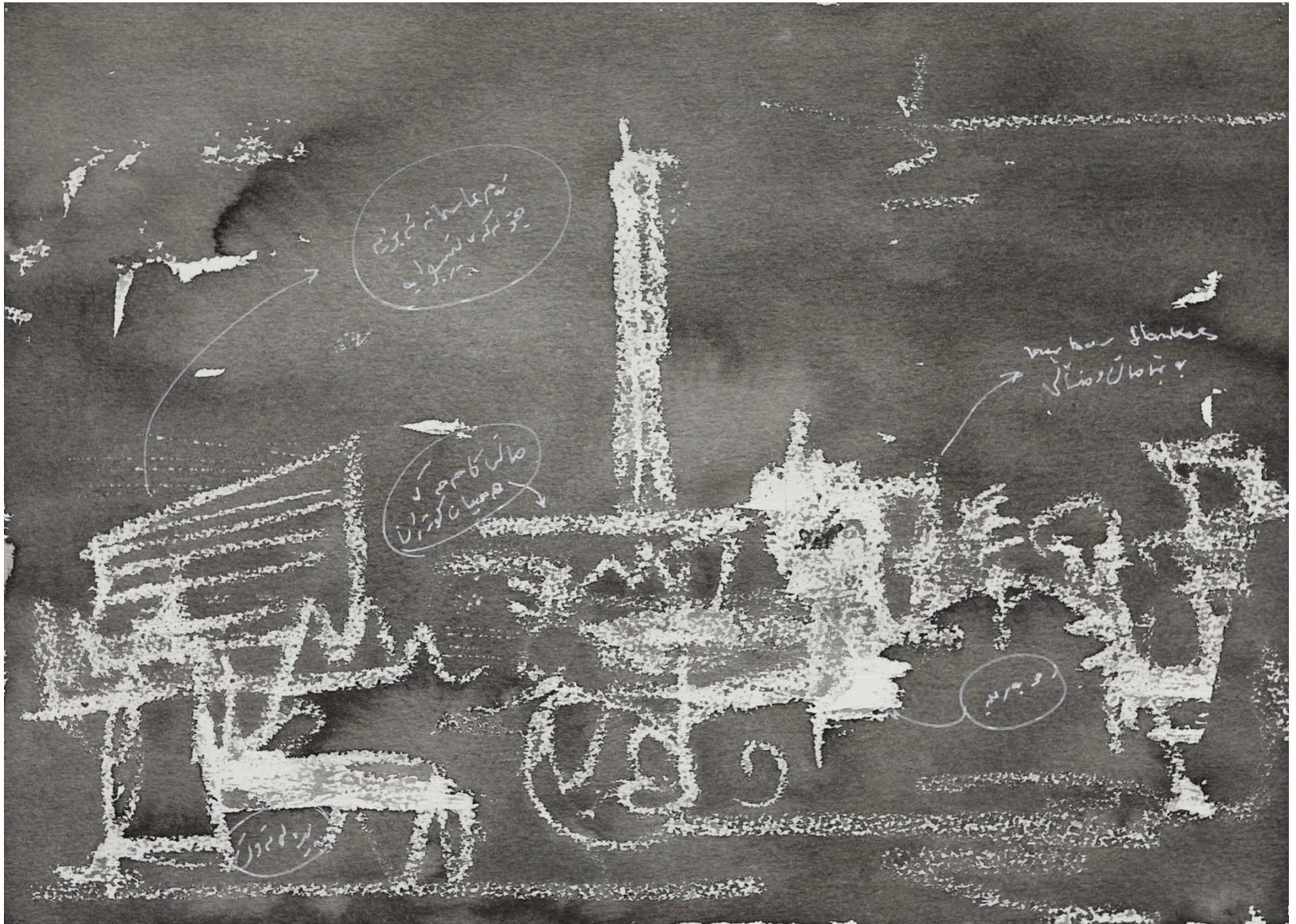

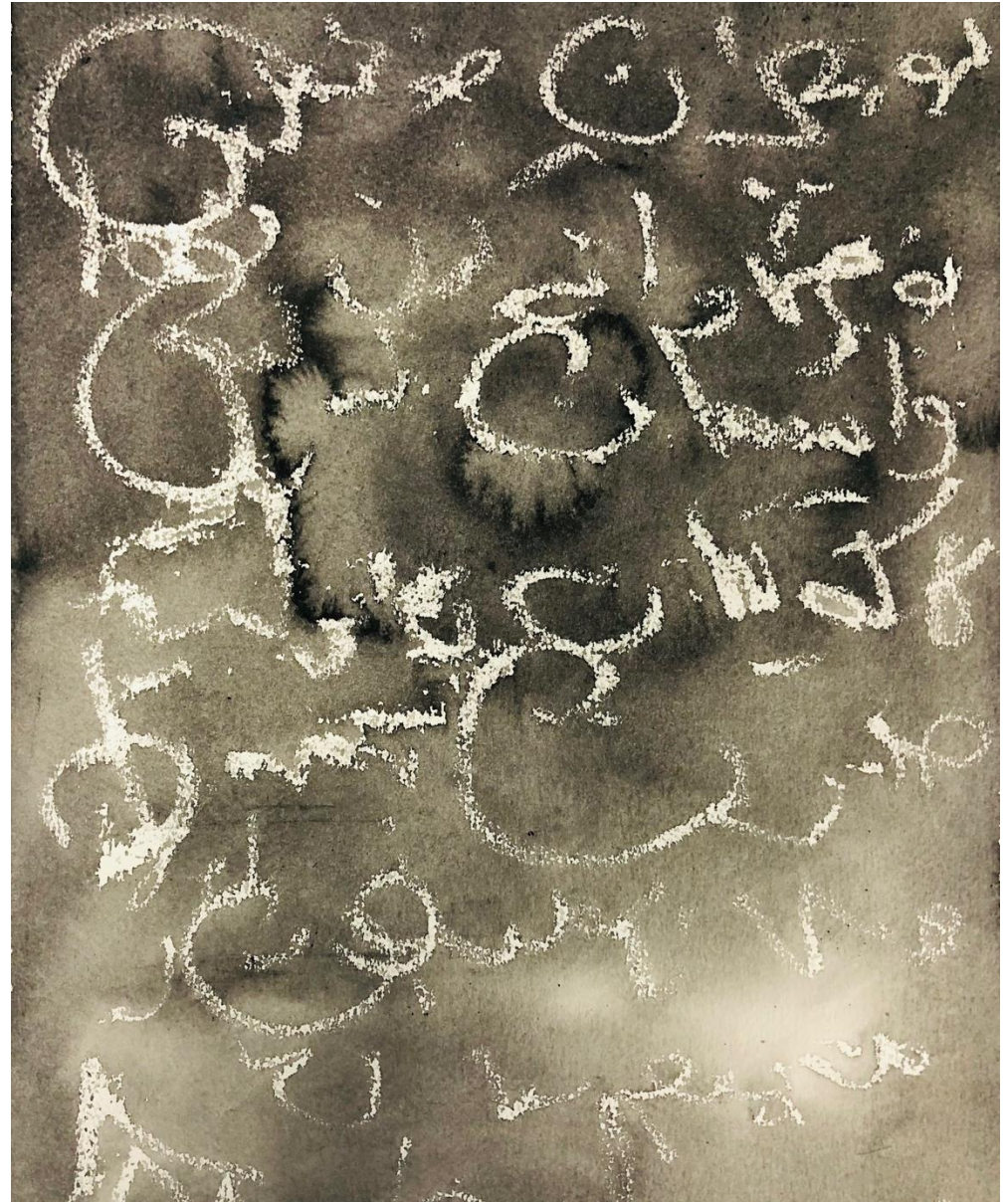
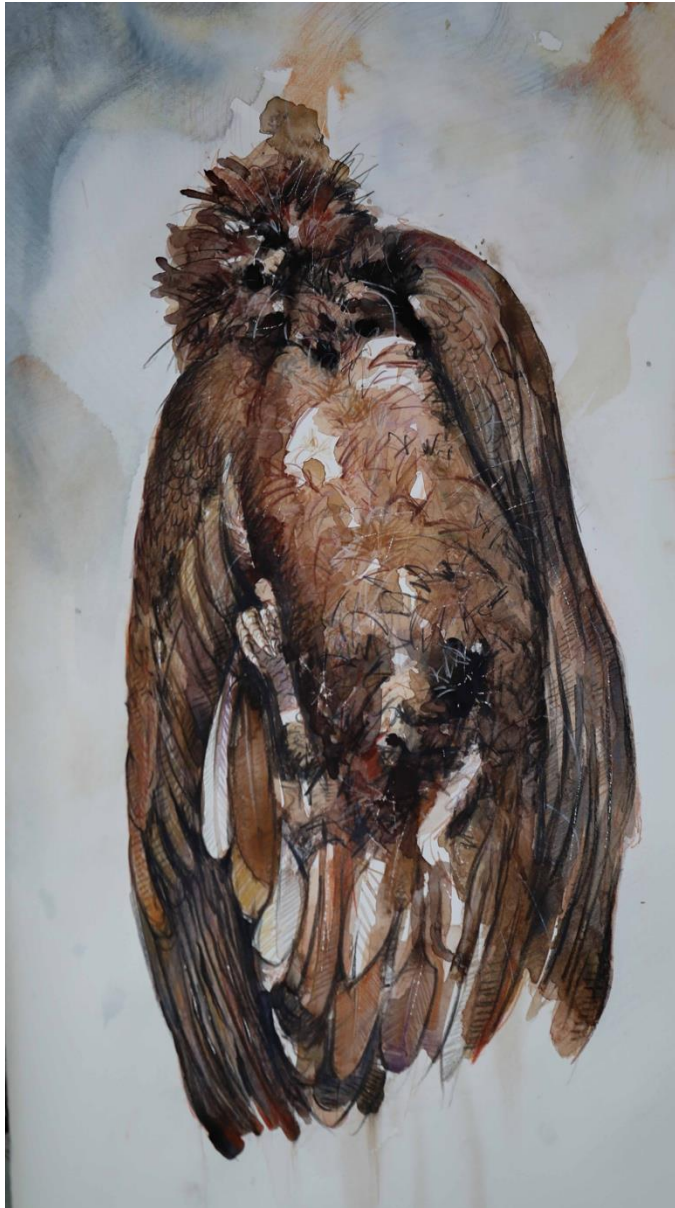
Arbeid med prosjektet – akvarell, blekk og blyant på papir, KHIO ateliert-2023, foto: Shwan D. Q.

Arbeid med prosjektet inspirert av gamle fotografier fra folkemordet på armenerne - blekk på papir. KHIO-atelieret, foto: Shwan D. Q.

Garilja-tegning, Fettstift og blekk på papir, KHIO ateliet-2022, foto: Shwan D. Q.

Skisse, eksperiment med fettstift og blekk, 2023 (venstre) – startprosess og videreutvikling av konseptet. Foto: Shwan D. Q

Kombinasjon av tekst og tegning, med en direkte referanse til islamsk miniatyrkunst, hvor illustrasjonene tradisjonelt var basert på tekst.
2023 Foto: Shwan D. Q

Jeg sov på taket til huset til min far og mor
Jeg blir vekket av galingen fra naboens hane
Raslingen av vinbladene når morgenbrisen stryker over dem
Knatringen av duenes vinger. Mine brors duer
Gateselgerens gjennomtrengende rop for å selge frukt og grønnsaker
Tomater, okra, auberginer, fiken, aprikoser, morbær ...

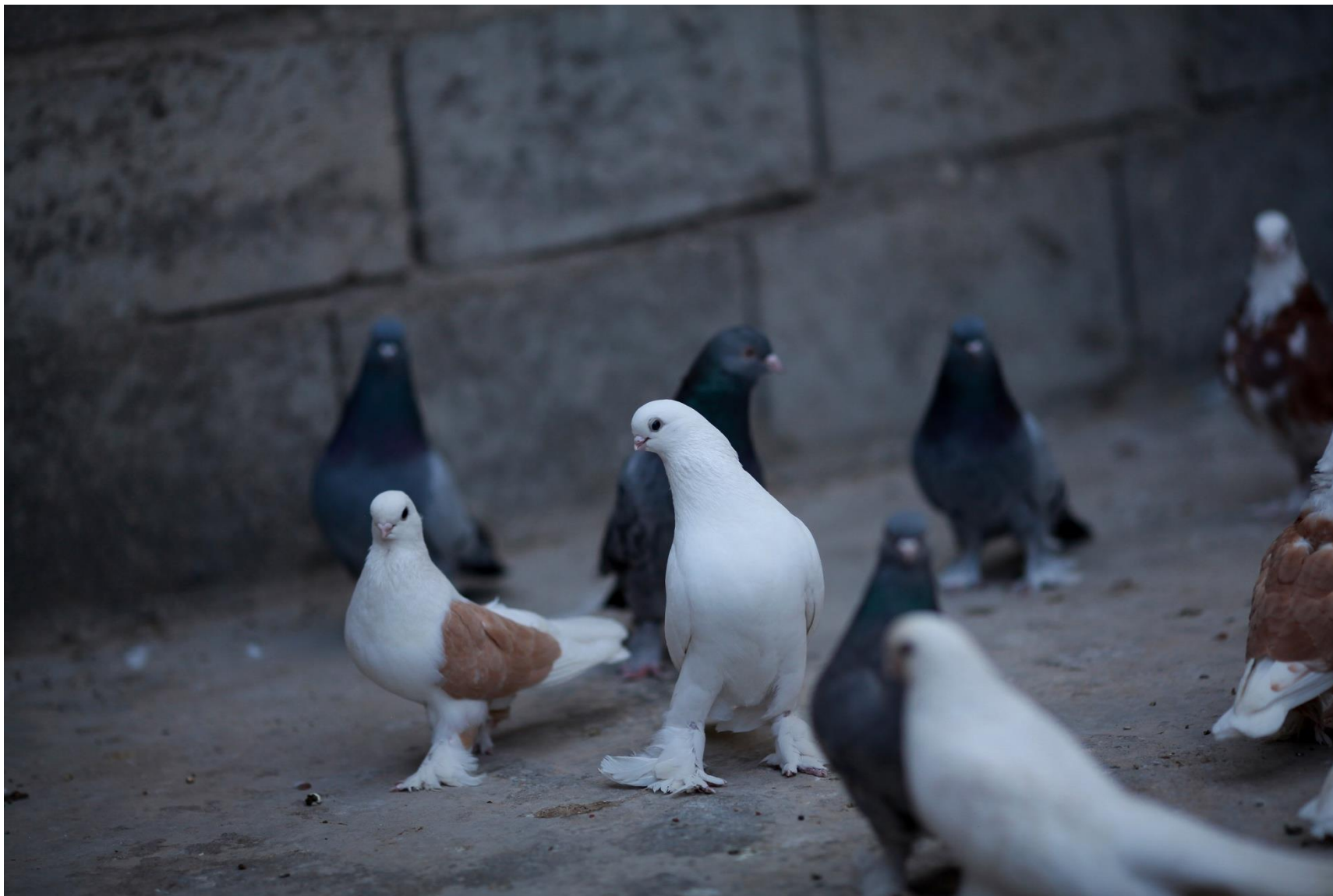
Halbja, av Osman Qader, kunstnerens ateliet, Suleimani 2023. Foto: Shwan D. Q.

Lydinnspilling av videoessayet «Jeg er en Due» & «Forræderiets Farge» på Karge studio, foto: Shwan D. Q.

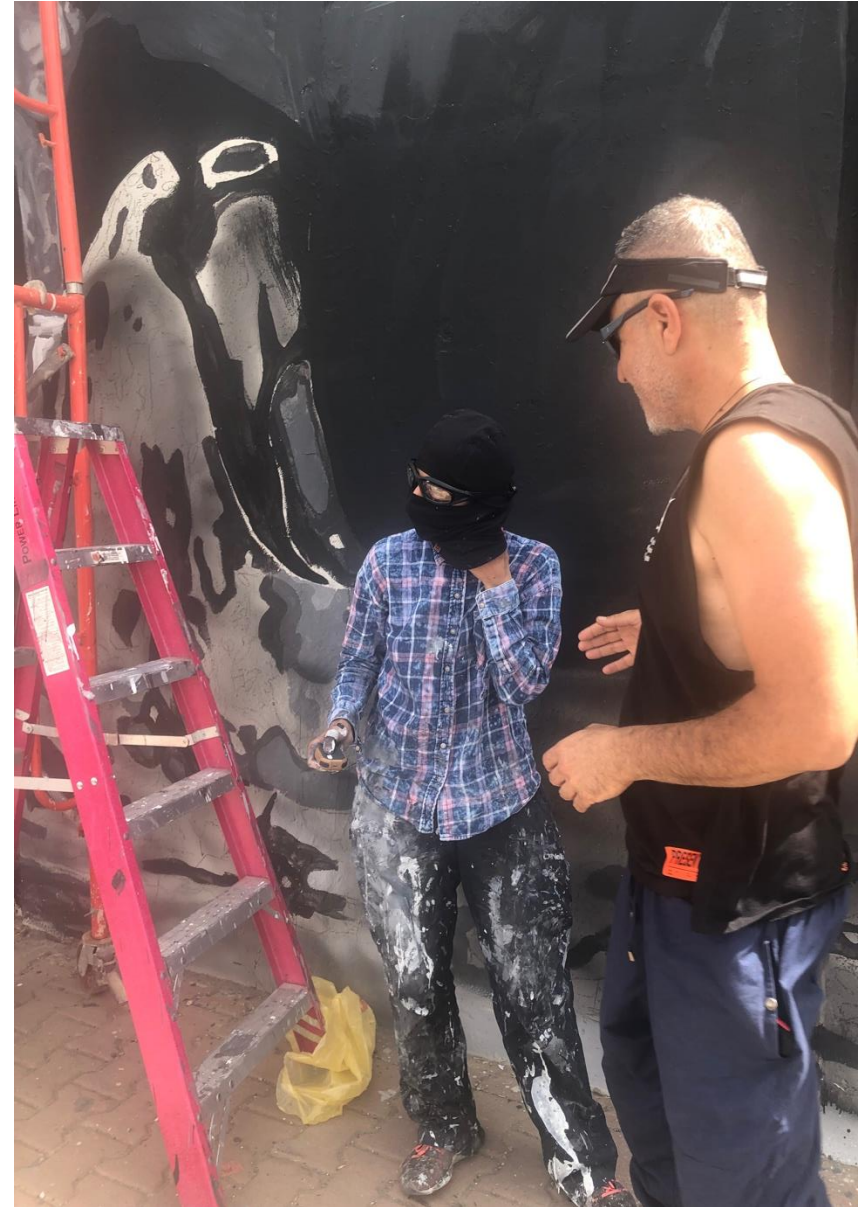
Mens brorens duer kunne fly fritt i flere timer og leve uten grenser, opplevde vi ofte portforbud som begrenset vårt daglige liv. Duene kom alltid hjem igjen." – Suleimani, Kurdistan 2023, foto: Shwan D. Q

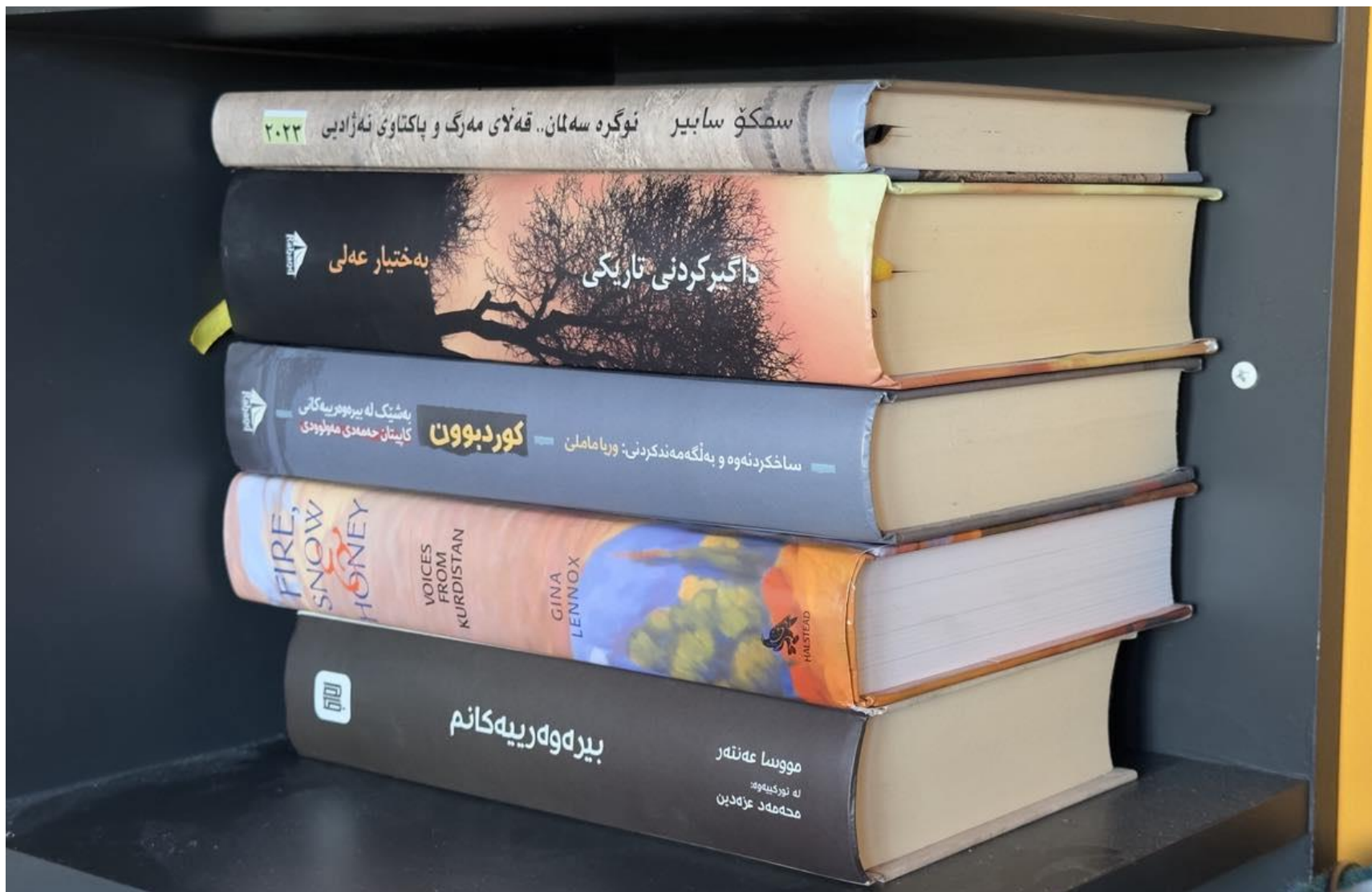
Min brores duer – Suleimani, Kurdistan 2023. , foto: Shwan D. Q

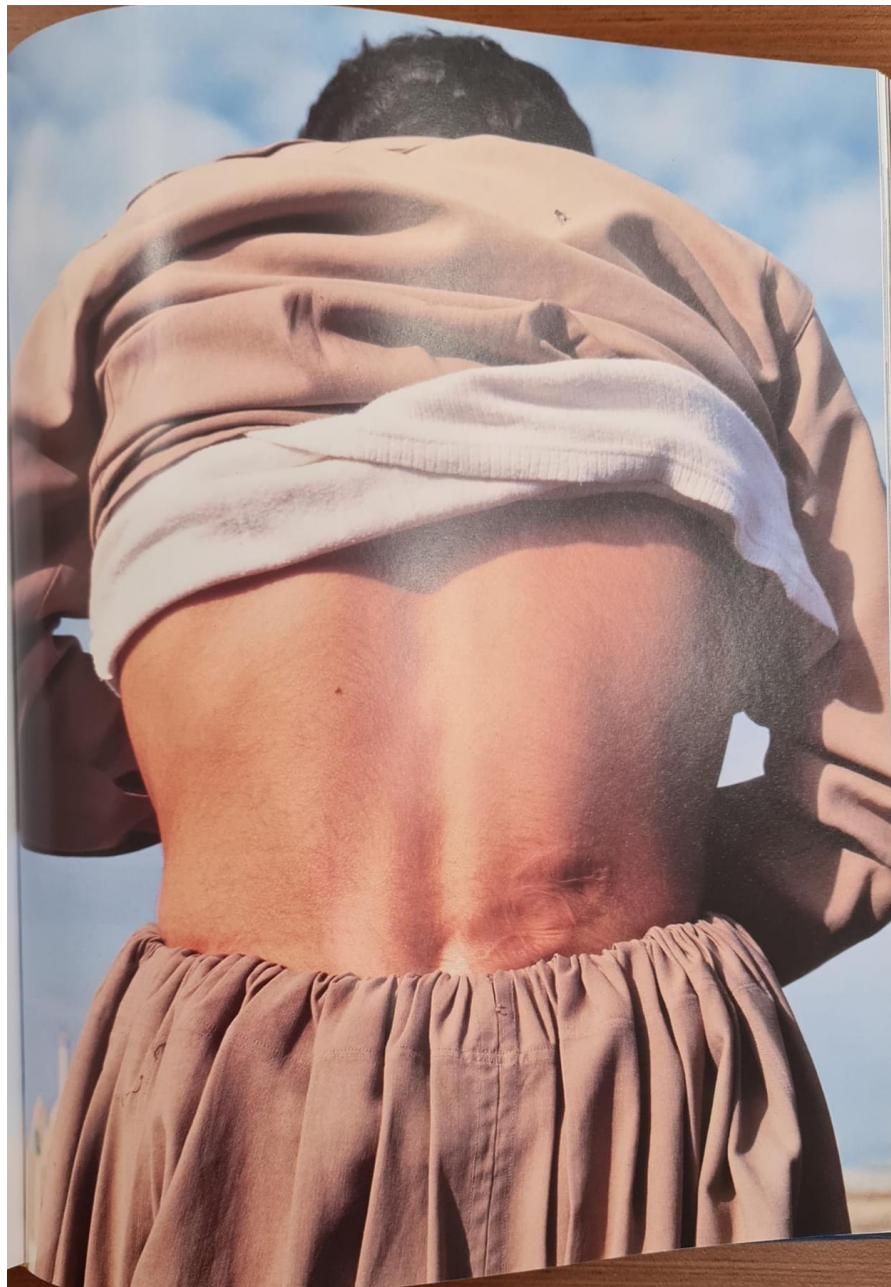
Atelieret besøk hos kunstner og forfatter Wahbi Rasul, kunstnerens atelier, 2023 foto: Shwan D. Q.

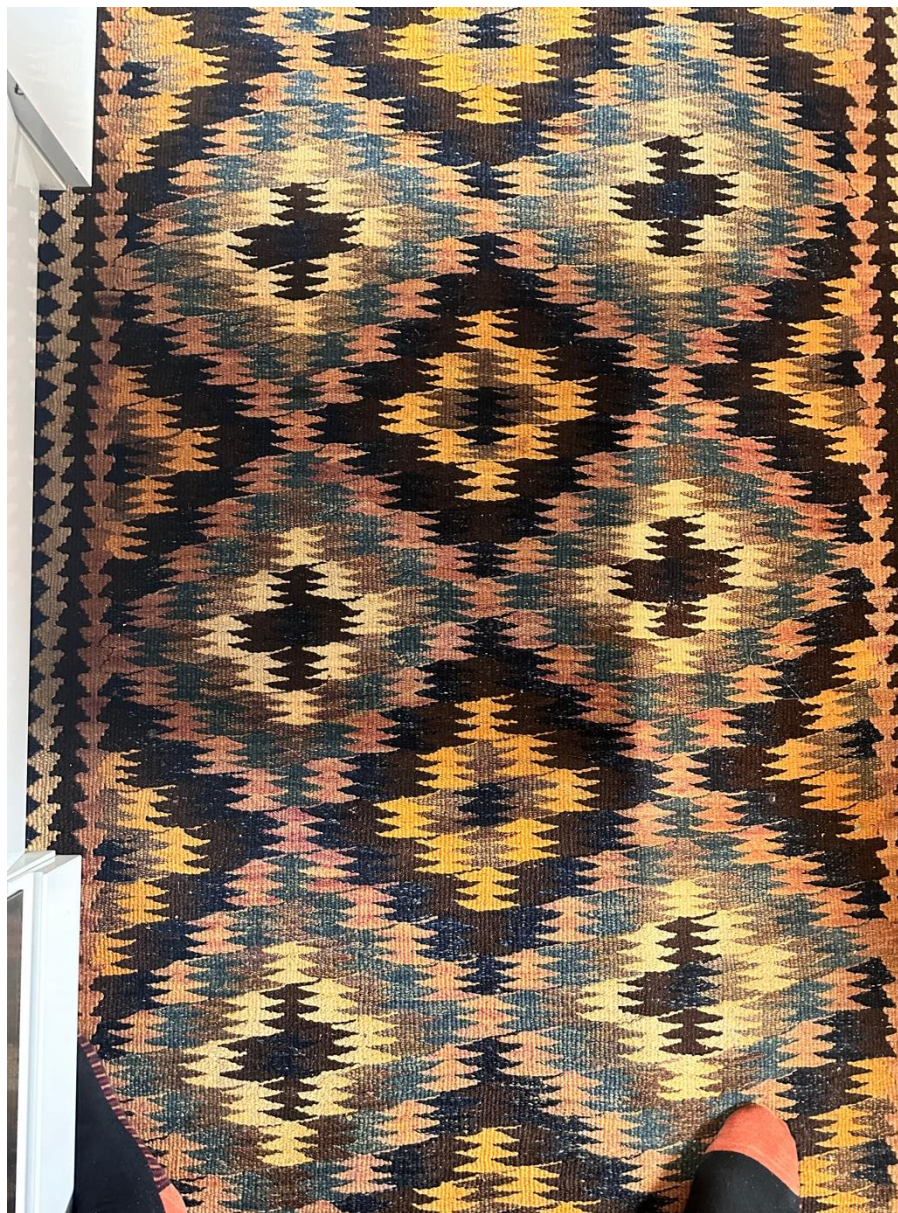
Under min researchreise ønsket jeg å møte kunstnere som var mest aktivistiske, politikere, forfattere, motstandsbevegelser og kunstnere med mye i hjertet, men som måtte sensurere seg selv. Rawanduz (venstre) & Suleimani (høyre) (2023). Foto:Shwan D.Q.

Noen få av de bøkene jeg har skaffet i forbindelse med mine research reise. Foto: Shwan D. Q.

Den sterke historien jeg kom over under reisen min, var historien om Taimur Anfal – en av de overlevende fra Anfal-kampanjen, folkemordet mot kurderne i 1987–1988 i irakisk Kurdistan. Bilde fra boken Taimur av Arif Qurban

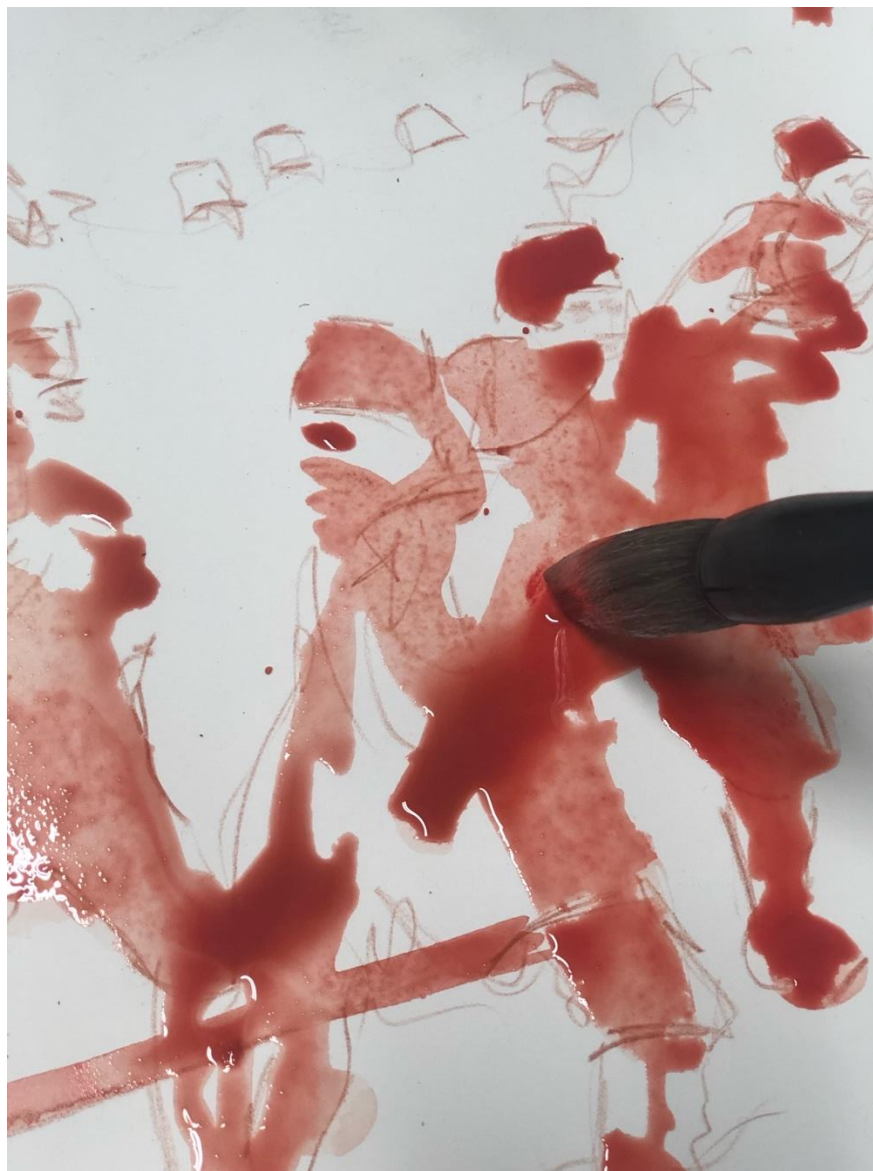

Størrelsen på arbeidene kan referere til det lange teppet jeg arvet fra min mor etter hennes død, 2024. Foto: Shwan D. Q

Arbeid med prosjektet, KHIO – atelieret 2024, Foto: Shwan D. Q

Arbeid med prosjektet, KHIO – atelier 2024, Foto: Shwan D. Q

Arbeid med prosjektet – akvarell, blekk og blyant på papir, KHIO ateliet-2024, foto: Shwan D. Q.

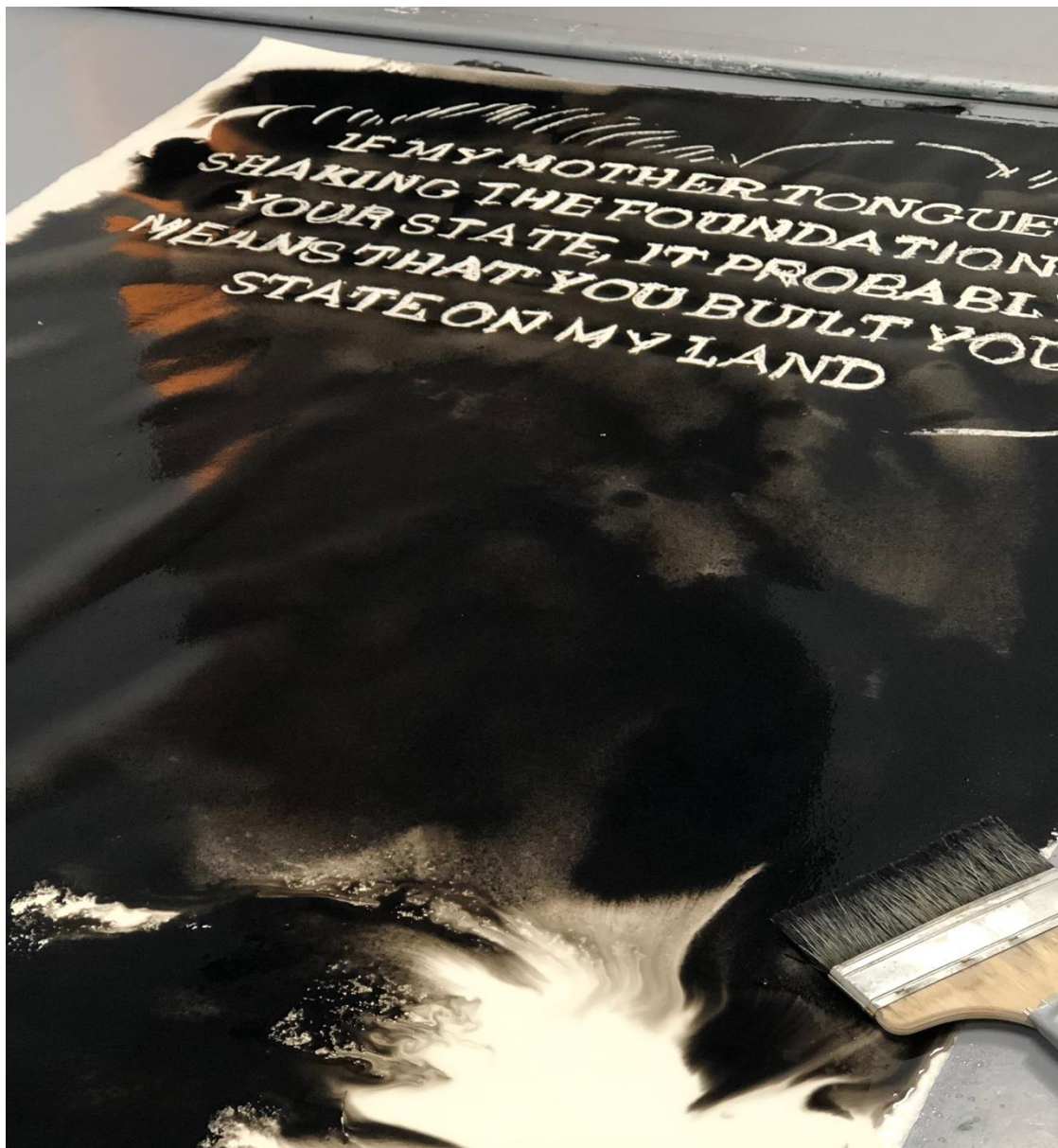
Klare kontraster mellom det figurative og det abstrakte i prosjektet. Akvarell, blekk og blyant på papir. KHIO-atelieret, 2024. Foto: Shwan D.Q

Arbeid med prosjektet – akvarell, fettstift, blekk og blyant på papir, KHIO ateliet-2024, foto: Shwan D. Q.

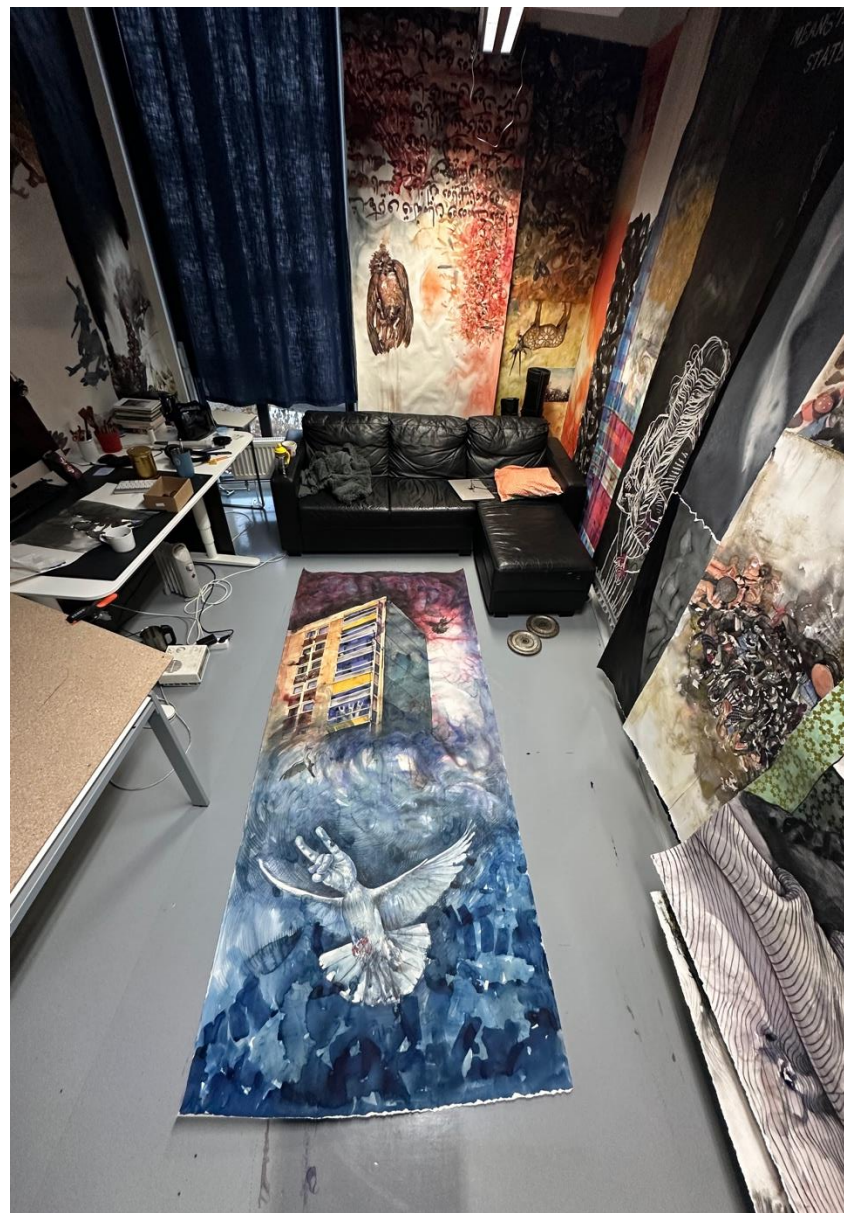
Arbeid med prosjektet – akvarell, fettstift, blekk og blyant på papir, KHIO ateliet-2024, foto: Shwan D. Q.

Arbeid med prosjektet – akvarell, blekk og blyant på papir, KHIO ateliert-2024, foto: Shwan D. Q.

Arbeid med prosjektet, KHIO – atelier 2023, Foto: Shwan D. Q

Arbeid med prosjektet – akvarell og blekk på papir, KHIO ateliert-2024, foto: Shwan D. Q.

Glock 18, Lalish – Den mesopotamiske sletten - 2014

Jeg kunne høre sønnens hjerteslag, små og ivrige, mens vi satt sammen på gulvet og spilte Uno. Det var rett før nyttårsfeiringen eksploderte over himmelen, og fyrverkeriets glød opplyste den mørke vinternatten. Tankene mine vendte ofte tilbake til den skjøre sannheten om at dette unge hjertet var avhengig av en liten maskin i brystet hans for å holde seg i gang.

Vi bor høyt oppe i en blokk på østkanten av byen, hvorfra vi nyter utsikten over den vakre Oslofjorden. I blokka vår bor det mange innvandrerfamilier, men to av dem er fordomsfulle. De unngår blikket mitt hver gang vi deler heisen. Fordelen med å bo så høyt er at det gir en følelse av oversikt - et fugleperspektiv på verden under oss. Vi ser ting ovenfra, betrakter livet nedenfor fra et distansert, tryggere sted.

Ulempen med å bo så høyt er at hvert år, på nyttårsaften, eksploderer fyrverkeriet rett utenfor vinduene. Det skremmer hunden, barna, min kone - og meg selv. Eksplosjonene kaster meg tilbake i tid, til minner om krig og elendighet i Kurdistan.

Denne kvelden er det sønnens reaksjon jeg bekymrer meg mest for, hukommelsen hans og hans følsomhet for lyder. Fyrverkeriene starter forsiktig, men før midnatt blir de kraftigere. Eksplosjonene blir stadig mer intense. Angsten kryper inn i kroppen min som en mørk skygge. Lydene blir høyere.

Sønnen min løftet hodet brått, ansiktet hans forandret seg - øynene ble harde, kjeven strammet seg, og smilet forsvant. "Glock 18," sa han stille. "Hva?" spurte jeg forvirret. Skuddene fortsatte - kraftigere, skarpere, blandet med dype, dempede lyder. "Minimi, AG-3 ... HK 416," fortsatte han, som om han listet opp gamle, velkjente venner. I det øyeblikket møttes blikkene våre, fylt med angst og felles minner. Jeg hadde trodd at alt dette var borte for ham - at han var fri fra skyggen av det som hadde vært. Men jeg forsto plutselig at minnene fortsatt levde i ham, som et evigvarende, mørkt blod som pumpet gjennom hvert eneste hjerteslag.

I Mesopotamia, hvor elver en gang bar håp, ble barn revet bort fra barndommens ly og tvunget inn i krigens mørk, og slukke liv med iskalde hjerter og ubønnhørlig besluttsomhet. Min sønn var en av dem.

Den 3. august 2014 angrep IS det yazidiske folket i Sinjar. Rundt 6000 kvinner og barn ble bortført. Mange av barna ble tvunget til å konvertere til islam og trent som barnesoldater, brukt som verktøy i IS sin krigsmaskin.

Noen av tegningene gir liv til nye fortellinger. Teksten er inspirert av virkelige hendelser." - Shwan D. Q

Arbeid med prosjektet – akvarell, blekk og blyant på papir, KHIO
ateliet-2024, foto: Shwan D. Q.

KHIO atelier-2024, foto: Shwan D. Q.

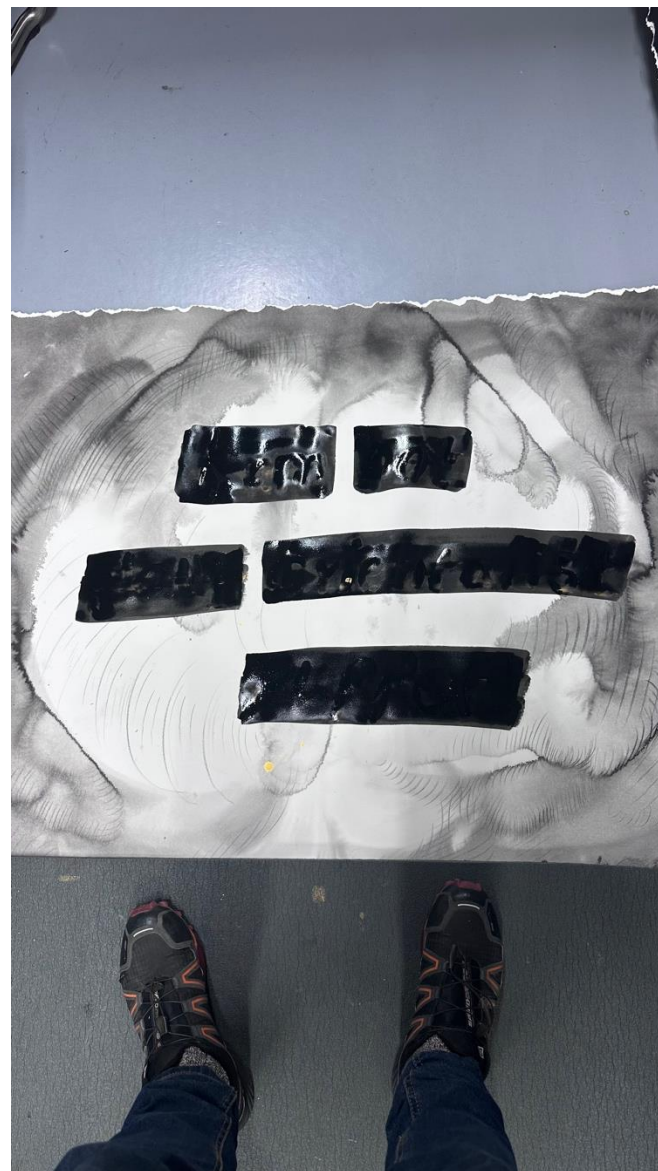
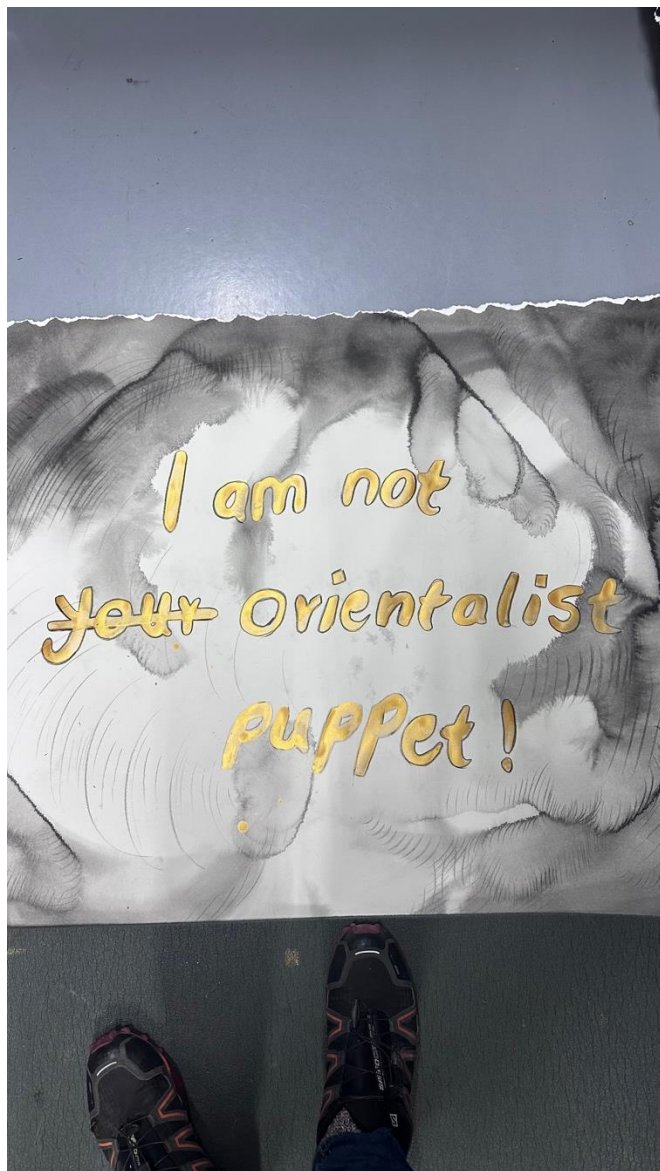
I Halo of Shame symboliserer duene ikke bare frihet og lojalitet, men de representerer også totalitære krefter og bærere av onde hensikter. KHIO ateliet-2024, foto: Shwan D. Q.

Presentasjon og i samtale med Beate Pettersen på Vega Scene – Oslo - arrangert av billedkunst-live 2024 , foto: Delshad Raoof

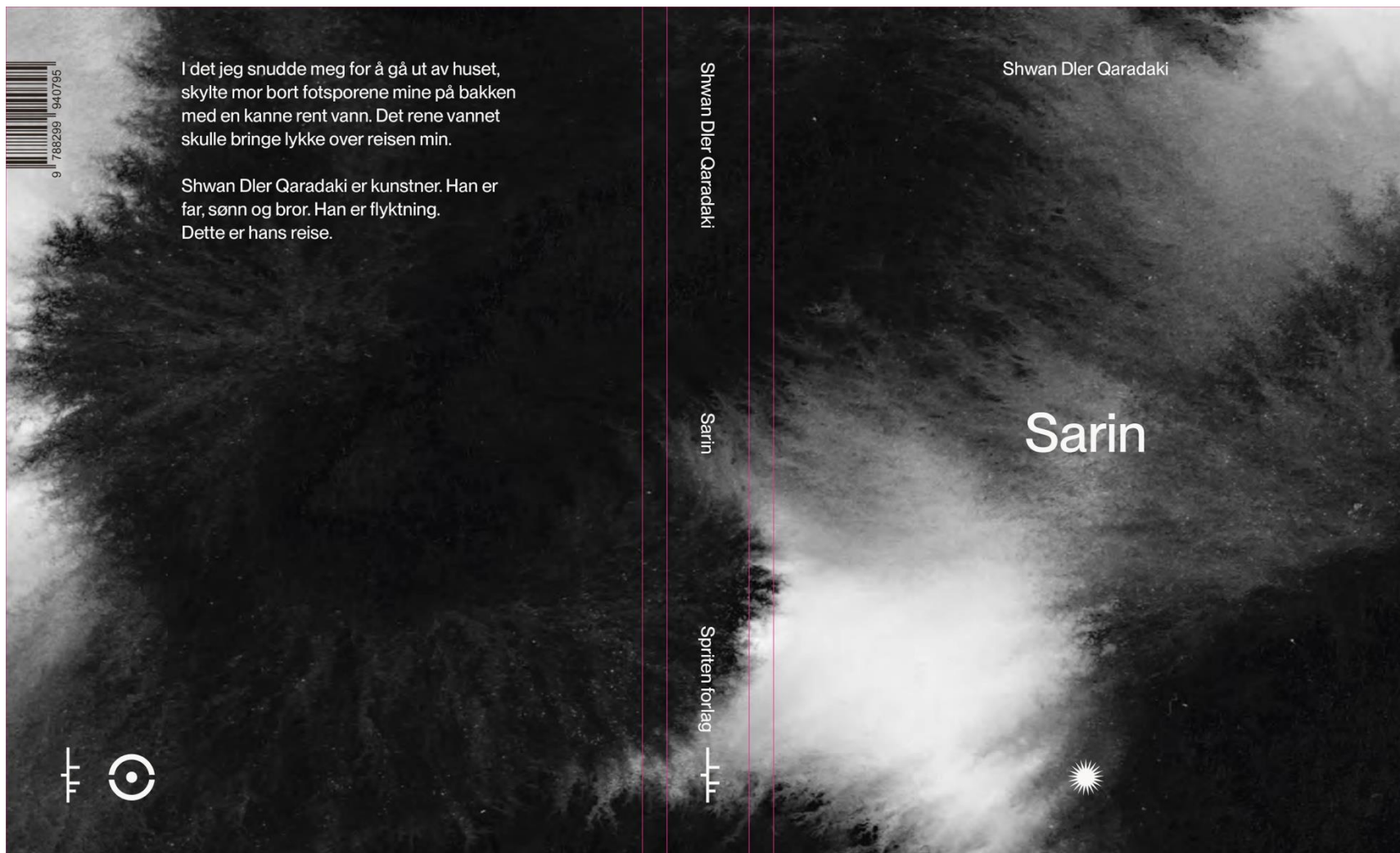
Arbeid med prosjektet – akvarell, gullblekk og blyant på papir, KHIO ateliet-2023, foto: Shwan D. Q.

Teksten man skriver og føler for, føles ikke alltid like etter et par dager. Her maler jeg over det såkalte forbudte ordet. blekk på papir, KHIO ateliet-2024, foto: Shwan D. Q.

Noen ganger limer jeg sammen to eller tre arbeider for å skape et samlet verk. Jeg bruker PVA-lim til å skjøte bildene sammen og lar noe tungt ligge over natten. KHIOs ateliet, Foto: Shwan D. Q. - 2024

I det jeg snudde meg for å gå ut av huset, skylte mor bort fotsporene mine på bakken med en kanne rent vann. Det rene vannet skulle bringe lykke over reisen min.

Shwan Dler Qaradaki er kunstner. Han er far, sønn og bror. Han er flyktning. Dette er hans reise.

Shwan Dler Qaradaki

Sarin

Shwan Dler Qaradaki

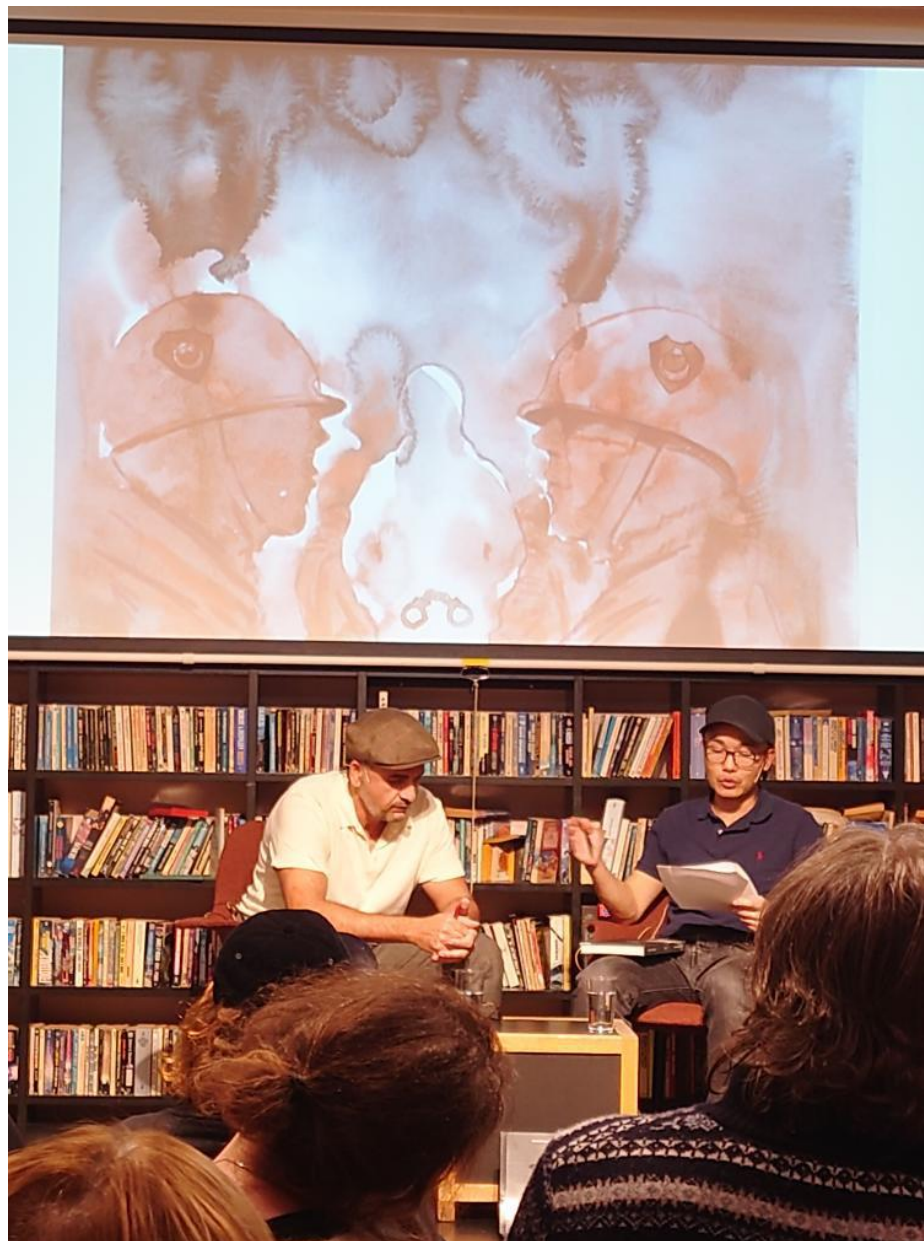
Sarin

Sorten forlag

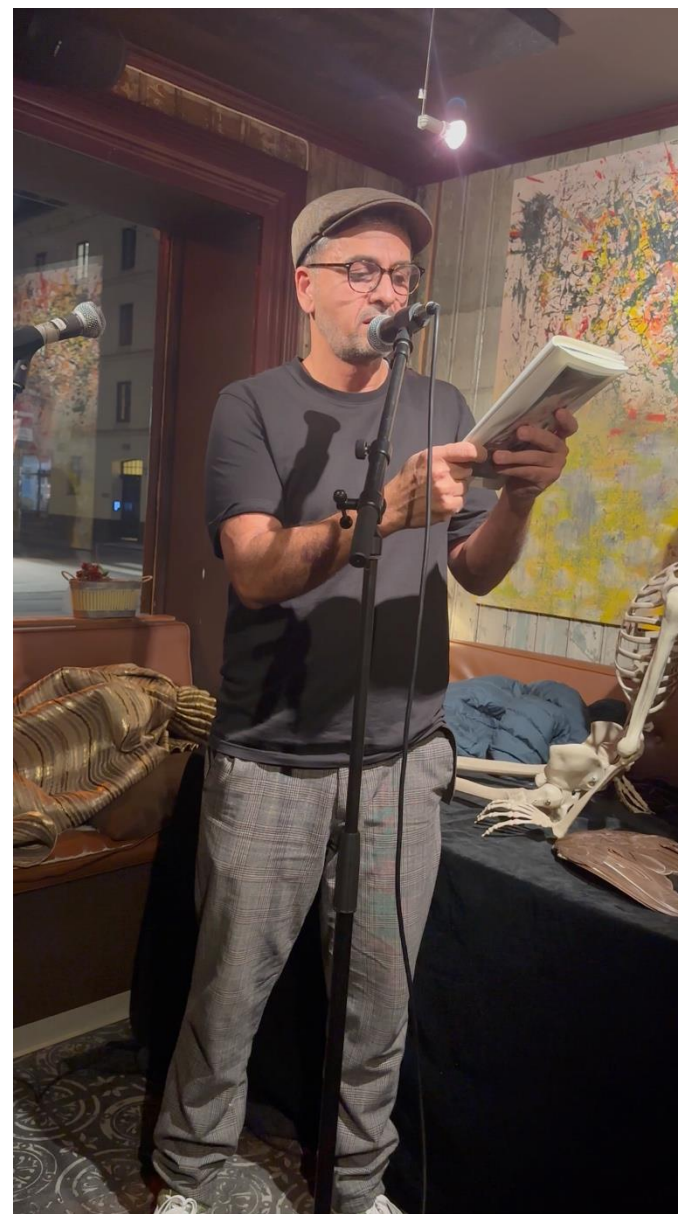
Forside og bakside av boken *Sarin*. 2024. Foto: Jenny Leite-Vikra

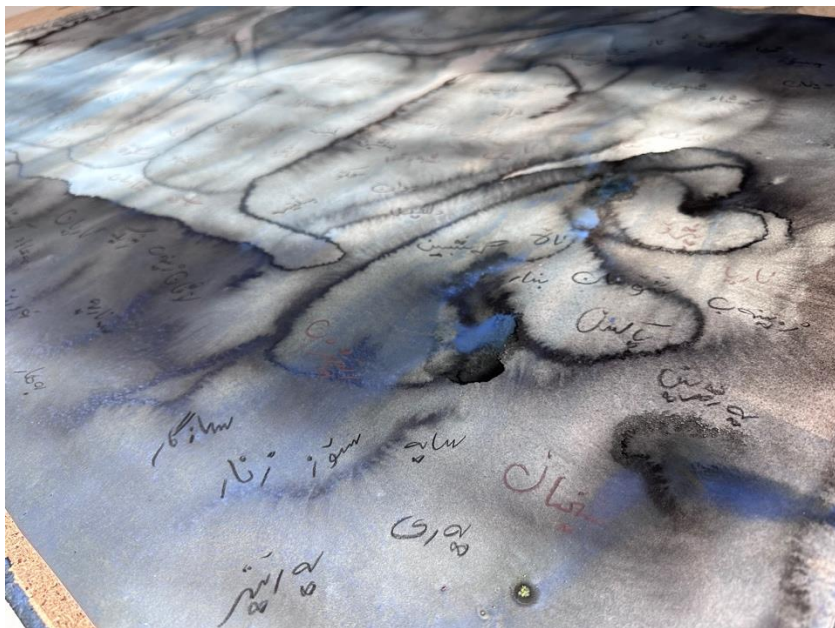
Lansering av boken *Sarin* på Litteraturhuset i Oslo, 24. oktober 2024, hvor jeg ble bokbadet av forfatter Brynjulf Jung Tjønn.
Foto: Delshad Raof.

Lansering av boken *Sarin* på Litteraturhuset i Oslo, 24. oktober 2024, hvor jeg ble bokbadet av forfatter Brynjulf Jung Tjønn. Foto: Delshad Raoof.

Lansering av boken *Sarin* på Litteraturhuset i Oslo, oktober 2024. (Venstre). Av og til inspirerer tegningene meg til å skrive nye historier rundt dem. Her leser jeg en av dem under lanseringen av tidsskriftet *GESPENSTER* 2024 #3 (høyre) 2025.

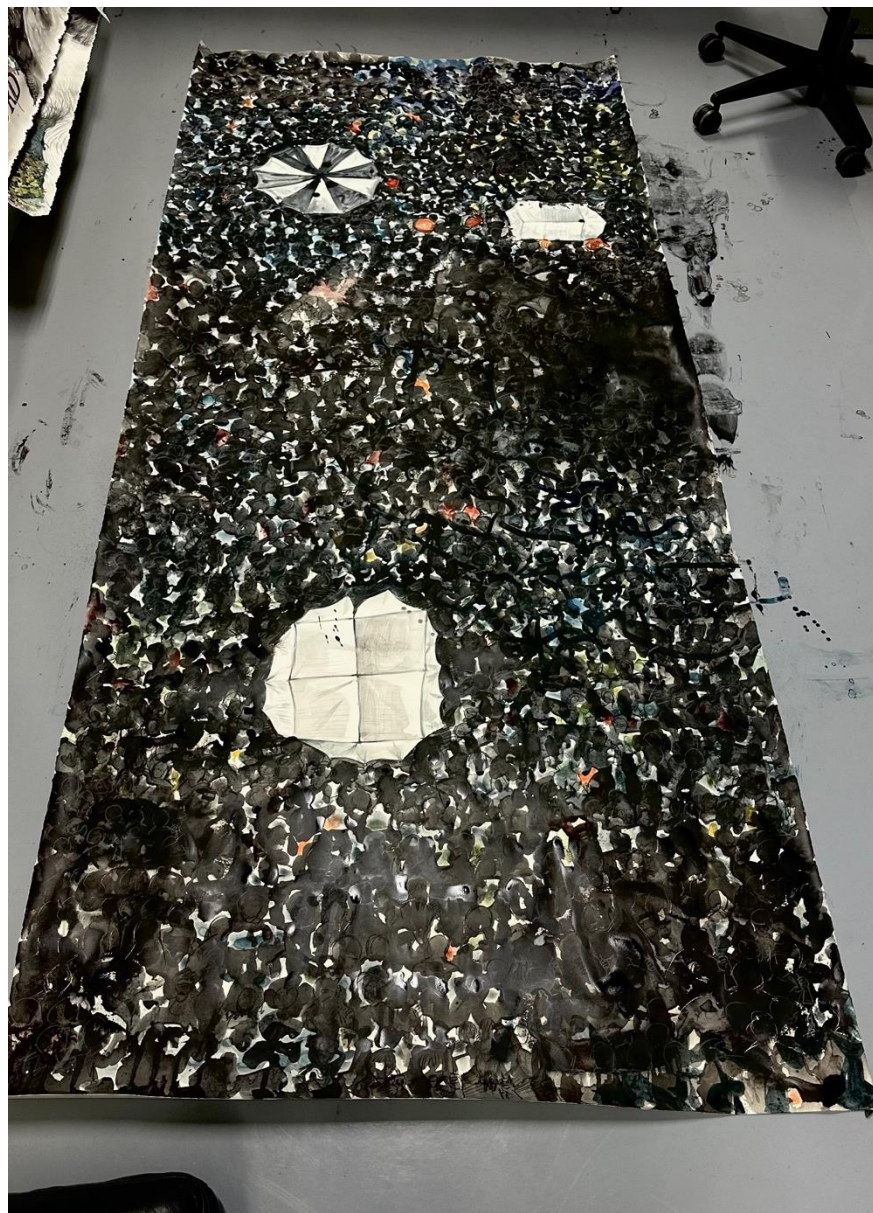
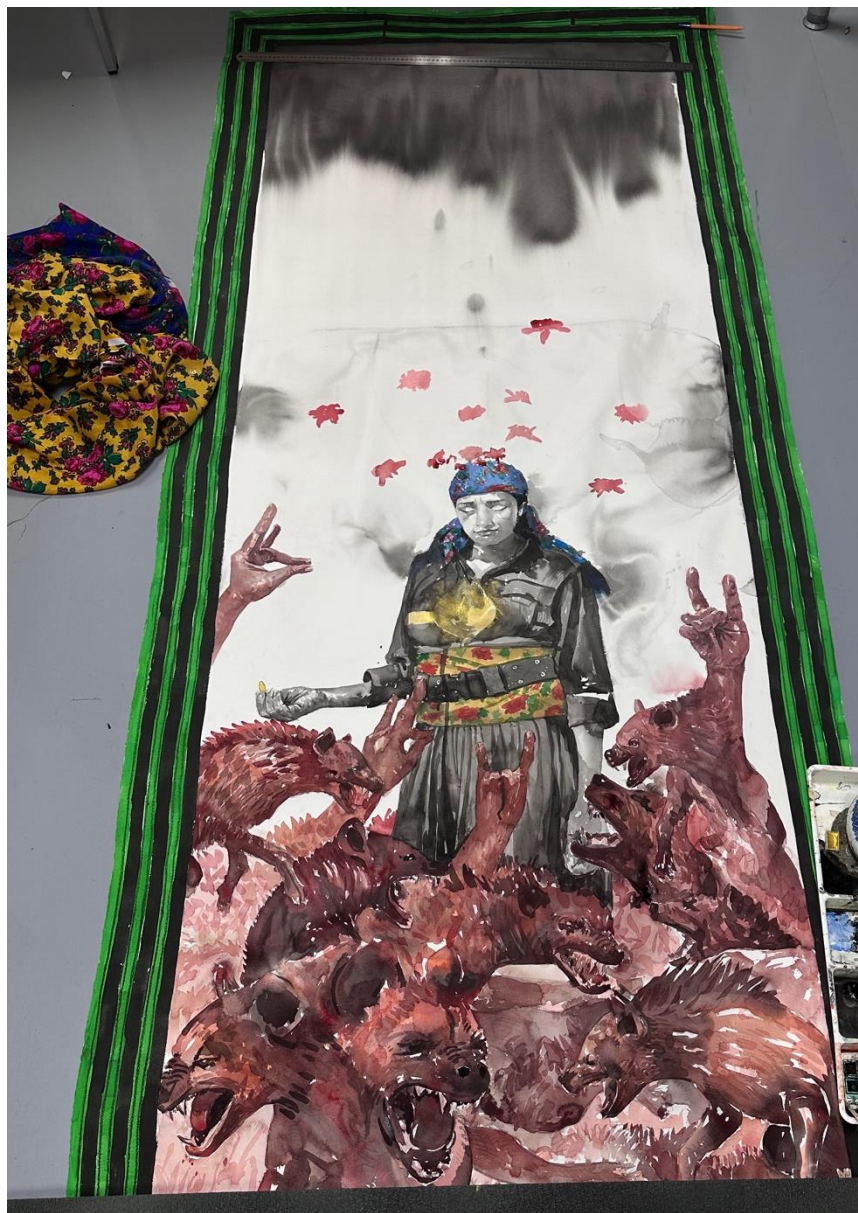
Arbeid med prosjektet. Akvarell, blekk og blyant på papir. KHIO-atelieret, 2024. Foto: Shwan D.Q

Under et kjemisk gassangrep bør man unngå å berøre leker og gjenstander, selv om de virker fristende. 2024 Foto: Shwan D. Q

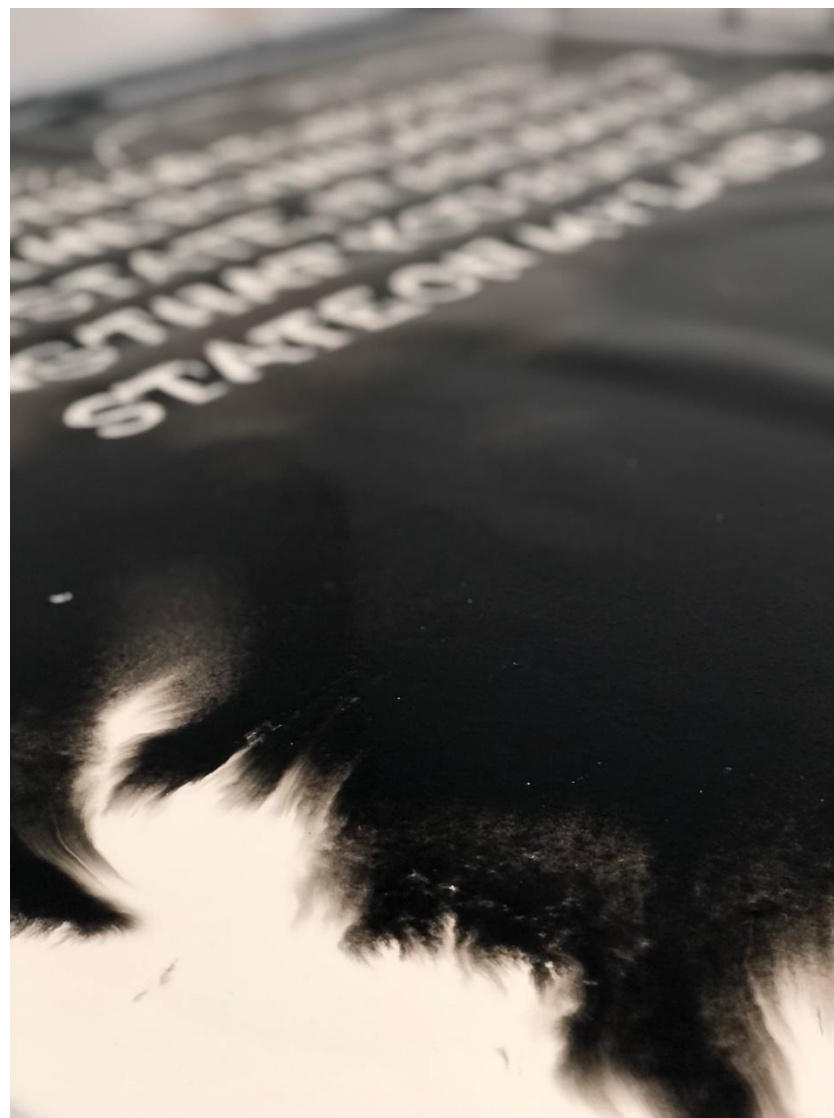
Et tydelig eksempel på en intuitiv prosess - detalj av verk. Akvarell, blekk og blyant på papir. KHIO-atelieret, 2024. Foto: Shwan D.Q.

Klare kontraster mellom det planlagte og detaljerte versus det intuitive i prosjektet. Akvarell, blekk og blyant på papir. KHIO-atelieret, 2024. Foto: Shwan D.Q

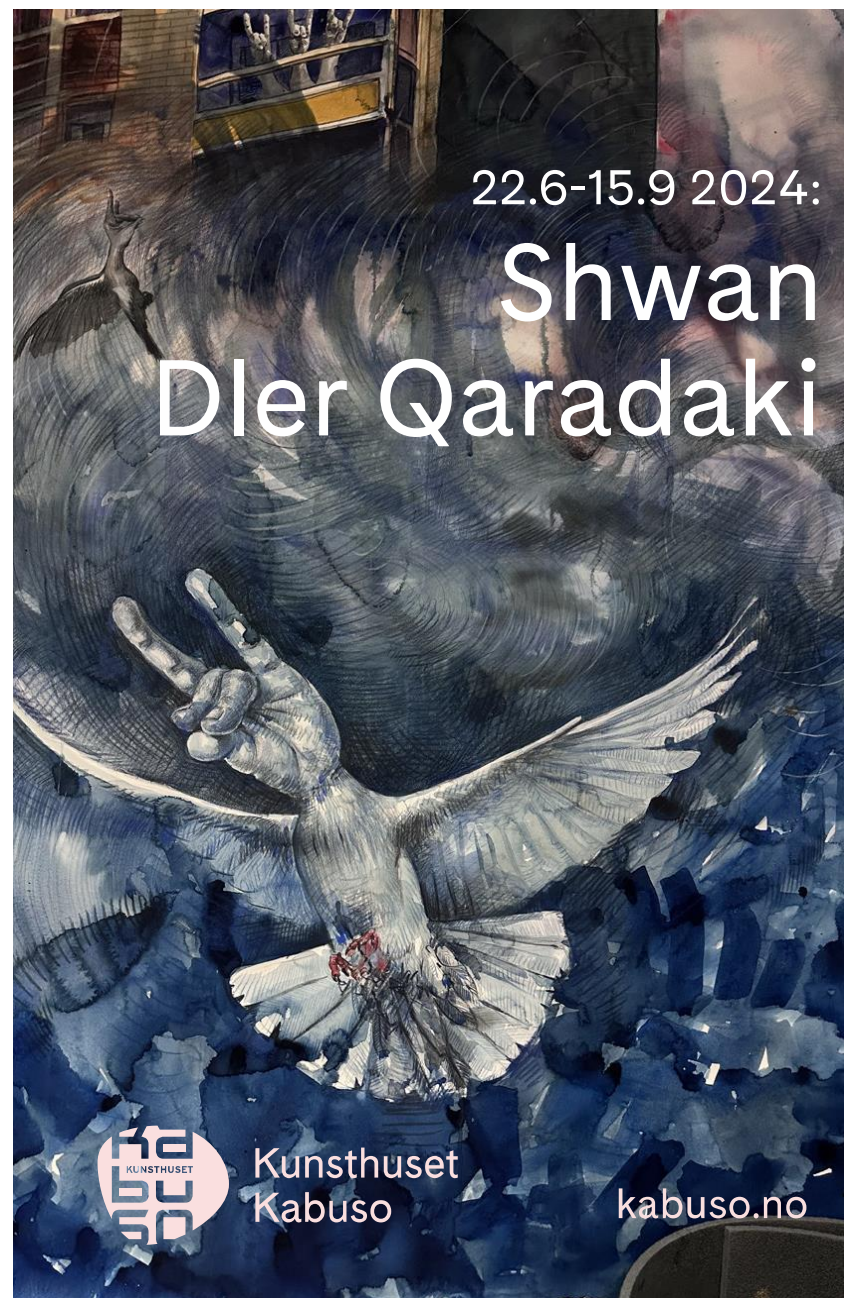
Halo og Shame, blekk på papir – detalje 2024, KHIO ateliet. Foto: Shwan D. Q.

Halo og Shame, blekk og akvarell på papir – detalje 2022 - 2024, KHIO atelier. Foto: Shwan D. Q.

Utstillingen «The Colour of Betrayal» på Kunsthuset Kabuso, 2024. Foto: Shwan D. Q.

Plakat - utstillingen «The Colour of Betrayal» på Kunsthuseet Kabuso, 2024. Foto: Shwan D. Q.

Shwan Dler Qaradaki *The Colour of Betrayal*

KABUSO 22.6-15.9 2024

The colour of betrayal, sviket sin farge, kallar Shwan Dler Qaradaki utstillinga si på Kabuso. Kva er sviket sin farge? Korleis ser den ut? Eg veit ikkje. Vil eg kjenne den att?

Den gjennomgåande fargen i utstillinga er blå. I den vestlege biletkunsten er blått rekna som det guddommelege sin farge. Historisk fordi pigmentet koboltblå var kostbart og vanskeleg å skaffe. Men blått er også farga til jorda, den me alle deler, og den grenselause himmelkvelvinga me lever under. Blått er bakgrunnen til alle ytringane, hendingane, liva og språka våre.

Språk er eit av banda me har til dei andre, språket er eit fininnstilt verktøy med tallause nyansar som bind oss i hop med flokken vår. Det er òg eit våpen. Å bli nekta språket sitt, å bli styrt med forbod og straff inn i eit framand språk, har vore nytta av mange majoritets-samfunn, også Noreg. At me alle skal inn i den same stramme falden ser ut til å være fellesnemnaren til desse prosjekta. Utan eige språk blir ein heimlaus. Og det historiske mangfaldet som språket forvaltar, forsvinn ut av syne. Kurdisk er mellom dei språka fleire styresmakter ignorerer eller rett ut forbyr. Det reknast slik som usynleg og makteslaust. Men det er tydelegvis sterkt nok til å være straffbart å bruke.

Dler Qaradaki er norsk-kurdar, han vaks opp i Irakisk Kurdistan og flykta gjennom mange land før han slo seg ned i Noreg. Flukt er, meir enn noko anna, prega

av tap. Mykje blir borte på vegen, som felles historie og språk. Å løfte fram historiene, å stadig gje dei nye nyansar, vinklar og bilete, er å halde dei levande. For gløymse liknar døden.

Biletkunst kan gjere det mogleg å seie ting som ikkje kan seiast andre stader. Dler Qaradaki hentar og nyttar element frå både den vestlege og den austlege kunsthistoria, han stel skamlaust og brukar dei visuelle stilane som han måtte lære seg, vestleg klassisk kunst, austleg miniatyrmaleri og arabisk kalligrafi. Dette biletspråket er noko eg no eig, seier han; eg har øydelagt, forkasta og blanda saman den tvunge kunnskapen til noko eg kan nytte for å undersøke undertrykkinga sine mekanismar.

«Kva er kunst», spør Olav H. Hauge seg sjølv i dagboka 5. januar 1960. «Kamouflert evangelium. Ingenting anna. Finna på sjølv. Kva finn du på sjølv? Det er erkjenninga som er du sjølv.» Å ta seg tid til å kjenne etter kva ein sjølv kjenner. Kunst som metode for å kjenne etter, ein veg til erkjenning. Hos Immanuel Kant er den sanslege erfaringa, slik filosofen Hjørdis Nerheim tolkar det, forstått som eit innhald som skal organiserast av forstanden. Den er samstundes både frigjerande og skapande. Når Dler Qaradaki lagar sine teikningar, må han gå inn i seg sjølv, der minner og intuisjon møtest. Dette er ikkje ein verbal-språkleg prosess, seier han, men på mange vis er resultatet av å språkleggjere noko levd. I teikningane finn ein mange motiv henta frå kurdisk kultur og samtid. Eit gyllent kart over noko som ser ut som eit palass er

omgjeve av ein glefsande horde av hundar. Samanhengen er gåtefull, men ting blir klårare om ein veit at det gylne palasset er eit fengsel i sørlege Irak under Hussein. Dette er referansar til hendingar som framleis stikk som ulega traume frå historia. Dei krev innleving av meg som betraktar. Det krev òg kjennskap til historia.

Dler Qaradaki ser i eplet eit symbol på døden. Attgjeven utan skuggar er eplet bilete på det evige og det tidlause i austleg symbolikk. Men i utstillinga er det òg eit brutalt bilete. I gassangrepet på kurdarane i Halabja 16.3.1988, blei det nytta sarin-gass. I følge dei som overlevde var gassen tilsett den søte lukta av eple. Dler Qaradaki har teikna det kjemiske symbolet for sarin som ornamenta i ein tapet, som eit bakteppe til det daglege livet.

Stengsler og bakhald er sviket sin farge.

Me skal kunne sjå livet i auga, spegle oss i blikket til den andre. På kurdisk er ordet spegl sett saman av orda *aw*, vatn og *wene*, bilete: *awene*. For Dler Qaradaki er vatnet eit sentralt verkemiddel i teikningane. Det flyt, det finn nye vegar, tek med seg pigment og legg det att på papiret. Det er ein ukontrollerbar faktor i teikningane. Vatn er fleksibelt og medgjerleg. Det er bilete på styrke og tilpassing, seier han, det er òg symbol på nytt liv. Og håp.

Utstillingstekst av Sissel Lillebostad

Utstillingen «The Colour of Betrayal» på Kunsthuset Kabuso, 2024. Foto: Shwan D. Q.

Utstillingen «The Colour of Betrayal» på Kunsthuset Kabuso, 2024. Foto: Shwan D. Q.

Utstillingen «The Colour of Betrayal» på Kunsthuset Kabuso, 2024. Foto: Shwan D. Q.

Utstillingen «The Colour of Betrayal» på Kunsthuset Kabuso, 2024. Foto: Shwan D. Q.

Arbeid med prosjektet – et eksempel hvor vannet åpner sine egne kanaler. Akvarell, blekk og blyant på papir. KHIO-atelieret, 2025.
Foto: Shwan D.Q

I samtale med kunstner Behjat Omer Abdulla i forbindelse med podcasten *Halo of Shame* . KHIO-atelieret. Foto: Shwan D.Q

I samtale med kunstner Sara Baban i forbindelse med podkasten *Halo of Shame* . KHIO-atelieret. Foto: Shwan D.Q

I samtale med antropolog «Michelle Tisdell», i forbindelse med podkasten *Halo of Shame* . KHIO-atelieret. Foto: Shwan D. Q

Utstillingen «The City And The Sun» på Oplandia senter for samtidskunst, sammen med Lars Sandås & Johannes Hoie, 2024, Foto: Øystein Thorvaldsen